

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE EERSTE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0062 van 16 april 2013
in de zaak 2010/0404/SA/1/0366

In zake:

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Bert ROELANDTS en Sofie RODTS
kantoor houdende te 9000 Gent, Kasteellaan 141
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

de **stad GENT**, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en
schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Henry VAN BURM
kantoor houdende te 9000 Gent, Cyriel Buyssestraat 12
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 26 april 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 14 april 2010.

Met dit besluit verwerpt de deputatie het administratief beroep van onder meer de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 3 december 2009, waarbij het college aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleent voor het uitvoeren van wegen- en rioleringswerken (stadsvernieuwingsproject 'De Nieuwe Voorhaven') aan gedeelten van de [REDACTED] en de [REDACTED], en beslist de deputatie dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 3 december 2009 haar rechtskracht herneemt.

De bestreden beslissing heeft betrekking op wegen- en rioleringswerken aan gedeelten van de [REDACTED] en de [REDACTED] in Gent met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota met betrekking tot de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 16 augustus 2010, waarop de vordering tot schorsing wordt behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bert ROELANDTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw [REDACTED], die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bart VANLEE, die loco advocaat Henry VAN BURM verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. TUSSENKOMST

De stad Gent vraagt met een op 18 juni 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 20 juli 2010 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkomende partij beschouwd kan worden als belanghebbende, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO, voor de behandeling van de vordering tot schorsing, op voorwaarde dat de tussenkomende partij de beslissing om in rechte te treden aan de Raad bezorgt.

Bij aangetekende brief van 29 juli 2010 bezorgt de tussenkomende partij de collegebeslissing van 20 mei 2010 en na onderzoek hiervan oordeelt de Raad dat het verzoek tot tussenkomst ontvankelijk is.

IV. FEITEN

Op 10 september 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “heraanleg deel [REDACTED] en deel [REDACTED]”.

De aanvraag heeft een voorgeschiedenis.

Op 18 januari 2007 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar aan de tussenkomende partij een vergunning voor de uitvoering van wegen- en rioleringswerken en de aanleg van openbaar groen op een traject in de [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] en [REDACTED], dat zowel binnen als buiten de als stadsgezicht beschermde sites 'Voorhaven en Tolhuis' voor het geheel een heraanleg met kasseien beoogt.

Na de start van de werken beslist de tussenkomende partij de plannen te wijzigen, onder meer met betrekking tot de aanleg van bepaalde stroken van de betrokken wegen in asfalt in plaats van met kasseien, zoals oorspronkelijk gevraagd en vergund.

Opeenvolgende stedenbouwkundige vergunningen worden verleend.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent aan de tussenkomende partij op 13 mei 2009 een stedenbouwkundige vergunning voor het uitvoeren van wegen- en rioleringswerken en de aanleg van openbaar groen in de [REDACTED] / [REDACTED], met uitsluiting van die werken die voorzien zijn aan het gedeelte van de [REDACTED] dat binnen de aflijning van het beschermd dorpsgezicht valt, meer bepaald het gedeelte dat zich situeert tussen de aansluiting met de [REDACTED], de [REDACTED] en de [REDACTED].

Deze stedenbouwkundige vergunning is inmiddels definitief, omdat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, op 7 oktober 2011 (arrest nummer 215.635) het beroep tot vernietiging ervan verwerpt.

De in eerste administratieve aanleg door het college van burgemeester en schepenen van de tussenkomende partij op 3 december 2009 verleende stedenbouwkundige vergunning voor het uitvoeren van wegen- en rioleringswerken (stadsvernieuwingsproject 'De Nieuwe Voorhaven') aan gedeelten van de [REDACTED] en de [REDACTED], waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, impliceert volgens de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, geen verzaking aan de stedenbouwkundige vergunning van 13 mei 2009 (arrest nummer 210.690 van 26 januari 2011).

Het perceel, deel [REDACTED], is gelegen binnen de grenzen van het op 17 augustus 2001 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. [REDACTED], [REDACTED], meer bepaald in een 'zone voor wegen met hoofdzakelijk verblijfsfunctie'.

Het perceel, deel [REDACTED], is gelegen binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, "Voorhaven Loods 20", goedgekeurd bij besluit van de verwerende partij van 30 juli 2009, en is bestemd tot 'openbare weg met hoofdzakelijk verblijfsfunctie'.

Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

De aanvraag is gelegen in het gezichtsveld van verscheidene beschermde monumenten en paalt aan de als stadgezicht beschermde sites 'Voorhaven en Tolhuis'.

Er moet geen openbaar onderzoek gebeuren.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen, adviseert ongunstig op 5 november 2009 omdat de bestaande specifieke verharding (kassei) zoveel mogelijk behouden en, waar mogelijk, versterkt moet worden.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert gunstig op 26 november 2009.

Het college van burgemeester en schepenen van de tussenkomende partij verleent op 3 december 2009 als volgt een stedenbouwkundige vergunning:

“
...

Ten opzichte van het op 18/01/2007 vergunde project werden een aantal wijzigingen inzake de wegen voorzien waarvoor initieel een bestrating in kasseien was voorzien.

Voorliggende aanvraag voorziet de afwerking in afwisselend kasseien op de kruispunten en de parkeerstroken en asfalt (KWS-verharding) op de overige weggedeelten.

Deze verharding wordt verkozen mede in functie van het gebruiksgemak voor zwakke weggebruikers en voor het beperken van geluidsoverlast voor de omwonenden, die veroorzaakt wordt door gemotoriseerd verkeer over kasseien. De KWS-verharding biedt meer gebruikscomfort voor de zwakke weggebruikers (o.a. fietsers). KWS-verharding reduceert eveneens het geluid van voorbijrijdende wagens wat ten goede komt aan de leefkwaliteit van de aanpalende bewoners.

Evenals het reduceren van de wegbreedte van ± 10 meter naar 5,50 meter beoogt de aanleg van de kruispunten in kasseien een snelheidsremmend effect (vergelijkbaar met verkeersdrempels).

Het project voldoet aan de bepalingen van het BPA voor de 'zone voor wegen met hoofdzakelijk verblijfsfunctie'. Het BPA vermeldt dat bij de heraanleg de wegen zo moeten ingericht worden dat de leefbaarheid voor het wonen in de straat verhoogd wordt en de verkeerssnelheid wordt afgeremd (bvb. smalle rijwegen, verkeersdrempels of -plateaus, asverschuivingen, groenaanleg, ...).

Aan deze vereisten wordt door huidig ontwerp voldoende tegemoetgekomen. Ook het RUP voorziet dat de inrichting maximale aandacht moet hebben voor een kwalitatieve woonomgeving. Meer bepaald dient de weg ingericht te worden op schaal van de woonbuurt, met prioriteit en leesbaarheid voor voetgangers en fietsers en ter ondersteuning van de aanwezige beschermde havenelementen. Aan deze vereisten wordt door het ontwerp voldoende tegemoet gekomen.

De nieuwe inrichting van de weg is ontworpen met voldoende aandacht voor de kwaliteit van de woonomgeving (maatregelen tot verminderen van de verkeerssnelheid en reduceren van geluid) als voor de beschermde site (voorzien van voldoende kasseizones en de integratie ervan in het geheel, het voorzien van een grasstrook met bomen die een zachte visuele overgang creëert naar de site). De cel onroerend erfgoed adviseert om de bestaande specifieke straatverharding (kasseien) zo veel mogelijk te behouden en waar mogelijk te versterken. Dit advies is niet bindend aangezien de zone waar de werken zijn voorzien buiten het beschermde stadsgezicht gelegen is en hier bij de inrichting maximale aandacht wordt gegeven voor een kwalitatieve woonomgeving zoals hoger is gemotiveerd.

De langdurige stillegging van de werken veroorzaakt op zich een ruimtelijk probleem. Het huidige ontwerp beoogt een snelle afwerking van een niet betwist gedeelte van de wegenwerken. Dit gedeelte van de wegenwerken vereist enkel het afwerken met een topklaag zodat de weg veilig kan worden opgesteld voor het doorgaand verkeer.

In dit opzicht wordt hier terecht geopteerd voor een continuïteit van het reeds volledig heraangelegd deel van de [REDACTED], tussen het rond punt en de [REDACTED], en een snelle afwerking in een uniforme wegtypologie tot aan de [REDACTED].

Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat de aangevraagde werken voor zowel de [REDACTED] als het deel van de [REDACTED] in overeenstemming zijn met de wettelijke bepalingen en met de principes van de goede ruimtelijke ordening.
..."

Tegen deze beslissing tekent onder meer de verzoekende partij op 7 januari 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 31 maart 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 16 maart 2010 beslist de verwerende partij op 14 april 2010 als volgt het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

"...

De aanvraag heeft betrekking op 2 weggedeelten: enerzijds het noordelijk deel van de [REDACTED] dat ± 600 m lang is, en anderzijds het zuidelijk deel van de [REDACTED] én de [REDACTED] dat tezamen ± 150 m lang is.

Tussen beide gedeelten bevindt zich een afstand van ± 400 m lang, de weggedeelten van de [REDACTED] en de [REDACTED] die in deze tussenstrook gelegen zijn bevinden zich binnen het gebied van het beschermd stadsgezicht "Voorhaven en Tolhuis'.

Het noordelijk deel paalt met haar ganse lengte aan het beschermde stadsgezicht, het zuidelijk deel is niet langsheen het beschermde stadsgezicht gelegen.

Onderhavige weggedeelten hadden oorspronkelijk een ± 10 m brede kasseiverharding, maar in de loop der jaren werden gedeelten van deze kasseien met een asfaltlaag overgoten, dit zou naar verluidt omstreeks 1984 gebeurd zijn.

Zoals in bovenvermelde rubrieken reeds uiteengezet, was het aanvankelijk (periode 2003 - 2007) de bedoeling de straten in kasseien te heraanleggen, hetgeen ook resulteerde in een stedenbouwkundige vergunning dd. 18 januari 2007. Nadien werd besloten het ontwerp aan te passen door de rijweg (behoudens op de kruispunten) met asfalt uit te voeren, de parkeerstroken werden wel met kasseien verhard.

Deze aanpassing was ingegeven door een gewijzigde beleidsvisie (zie rubriek 2.4.2), maar gebeurde ook op verzoek van een groot aantal buurtbewoners (een petitie dd. 15 oktober 2007 met 48 handtekeningen). Nadien werden nog diverse petitie's ingediend, en dit zowel pro als contra de kasseien.

Appellanten hebben vooral bezwaar tegen het aanleggen van een asfaltverharding om reden dat dergelijke verharding geen samenhang en integratie vertoont met de onmiddellijke omgeving, noch kadert in de cultuurhistorische waarde van deze omgeving, zoals uiteengezet in het beschermingsbesluit van bovenvermeld stadsgezicht, waarin o.a. verwezen wordt naar een 'specifieke straatverharding'.

Het stadsgezicht wordt ten oosten grotendeels afgebakend door de [REDACTED] en de [REDACTED]. Bij de afbakening werd een gedeelte van deze wegen net buiten het stadsgezicht gelaten, terwijl een ander gedeelte er net binnen gehouden werd, er werd dus m.a.w. een onderscheid gemaakt tussen weggedeelten die wel moesten beschermd worden en andere die niet moesten beschermd worden in functie van hun industrieel-archeologische

waarde. De gedeelten waarop onderhavige aanvraag betrekking heeft zijn niet in het stadsgezicht gelegen.

In haar (niet bindend) advies van 5 november 2009 heeft de cel Onroerend Erfgoed het standpunt ingenomen dat zij een wegaanleg in kasseien verkiest om reden dat "de wegenis die buiten de beschermde perimeter van het stadsgezicht gelegen is zich toch in het gezichtsveld van beschermde monumenten bevindt, en zodoende evenzeer als een begeleidend erfgoedkenmerk beschouwd wordt als de kasseiverharding binnen de afbakening van het stadsgezicht".

In dit advies wordt dus geen onderscheid (naar historische waarde) gemaakt tussen stroken die wel in het stadsgezicht gelegen zijn en andere die er niet in gelegen zijn. De cel Onroerend Erfgoed verklaart ook niet waarom thans een ongunstig advies gegeven wordt, terwijl bijvoorbeeld diezelfde cel op 17 juni 2008 het volgende advies gaf m.b.t. een aanvraag waarbij zowel het beschermde als het niet-beschermde deel zouden geasfalteerd worden: "Met betrekking tot in rubriek vermelde aangelegenheid zijn er geen opmerkingen vanuit erfgoeddoogpunt".

In een volgend advies dd. 4 maart 2009 van de cel Onroerend Erfgoed staat o.a. het volgende vermeld: "In het beschermingsdossier zijn overigens geen aanwijzingen voorhanden dat de asfaltlaag, voor zover voorhanden op kasseibestrating, zonder meer dient te worden verwijderd, noch dat er aanwijzingen zijn als dat een verwijderde asfaltlaag niet mag worden vervangen maar de vrijgekomen specifieke kasseibestrating in ere moet worden hersteld."

Het is in deze omstandigheden begrijpelijk en aanvaardbaar dat het college van burgemeester en schepenen – in haar functie van vergunningverlenende overheid – het advies dd. 5 november 2009 niet gevolgd heeft.

In het ontwerp is voorzien dat kasseien aangelegd worden op elk kruispunt (deze zijn op max. 200 m van elkaar gelegen), alsook dat de parkeerstroken die steeds langsheen één zijde van de rijweg gelegen zijn met kasseien verhard worden. Tevens worden de voetpaden niet met traditionele betontegels verhard, maar met platines, dit zijn platte kasseien. Men kan stellen dat grosso modo de helft van de openbare wegenis, waaronder begrepen rijweg, voetpaden en parkeerstroken, uit asfalt (kws) bestaat en de andere helft uit kasseien/platines. Het ontwerp houdt derhalve wél rekening met de cultuurhistorische context van de omgeving.

Beide weggedeelten sluiten bovendien aan op (hoofd)wegen die volledig met asfalt verhard zijn, nl. de [REDACTED], de [REDACTED] en de [REDACTED], zodat het thans gekozen wegprofiel bezwaarlijk in strijd met de goede plaatselijke ordening kan bevonden worden, maar integendeel zorgt voor een verantwoorde overgang naar de als stadsgezicht beschermde site.

Kruispunten, uitgevoerd in kasseien, en tussenliggende wegdelen langsheen de woningen al dan niet palend aan het beschermd stadgezicht, uitgevoerd in kws-verharding, tonen een logische opeenvolging van de verschillende straatsdelen. Dit consequent materiaalgebruik zorgt voor een beter begrip van het straatbeeld, een betere inschatting van de wegsituatie en een verhoogde beeldkwaliteit.

Het gekozen ontwerp voldoet aan de doelstellingen zoals vermeld in bovenvermeld RUP en BPA: de verkeerssnelheid wordt afgeremd door enerzijds de rijweg te versmallen en

anderzijds de kruispunten met een ander materiaal (kasseien) uit te voeren, waardoor zij het snelheidsremmend effect van een verkeersdrempel bekomen; De leefbaarheid voor de omwonenden wordt verhoogd doordat een rijweg in asfalt de geluidsoverlast beperkt die door gemotoriseerd verkeer veroorzaakt wordt, doordat een asfaltverharding het gebruiksgemak voor fietsers verhoogt en doordat de vermindering van de rijwegbreedte aan één zijde van de weg (de zijde waarlangs geen huizen staan) wordt benut voor de aanleg van een openbare groenstrook. De leesbaarheid van de weg wordt verhoogd door de rijweg te versmallen, door afzonderlijke parkeerstroken te voorzien, door de kruispunten met een ander materiaal te visualiseren, ... Door de rijweg te versmallen van ± 10 m naar 5,5 m wordt deze op de schaal van de woonbuurt gebracht. De aanwezige beschermde havenelementen worden ondersteund door grosso modo de helft van de wegverharding (= inclusief parkeerstroken en voetpaden) in kasseien en/of platines uit te voeren, ter verwijzing naar de oorspronkelijke wegverharding.

Uit het bovenvermelde dient geconcludeerd dat de aanvraag in overeenstemming is met zowel de wettelijke bepalingen als met de principes van een goede ruimtelijke ordening, en dat de aanvraag zodoende vergunningsvatbaar is.
...

Dit is de bestreden beslissing.

De bvba [REDACTED] heeft bij aangetekende brief van 26 april 2010 eveneens een beroep ingesteld dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 2010/0405/SA/1/0376.

Op vordering van de verzoekende partij en van de bvba [REDACTED] verbiedt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, zetelend in kort geding, op 3 juni 2010 de uitvoering van de door de bestreden beslissing vergunde werken tot de uitspraak van de Raad over deze beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partij bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging van de bestreden beslissing en bijgevolg de ontvankelijkheid ervan.

De Raad oordeelt dat een onderzoek van de exceptie van de tussenkomende partij alleen nodig is wanneer de voorwaarden vervuld zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen en, zoals hierna zal blijken, is dit niet zo.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Krachtens artikel 4.8.13 VCRO kan de Raad een bestreden vergunningsbeslissing alleen schorsen bij wijze van voorlopige voorziening en onder de dubbele voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat ernstige middelen worden aangevoerd.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat zij meent te lijden, als volgt als een 'onherstelbare aantasting van haar visueel beeld en haar woonklimaat':

" ...

Het spreekt voor zich dat hij belang heeft bij de vrijwaring van de beeldbepalende historische en beschermende karakteristieken van zijn woonbuurt, (nogmaals) reden waarom hij daar is komen wonen. Belangrijk aspect van het beeldbepalend historisch karakter van de omgeving wordt gevormd door de kasseien straatverharding. De verzoekende partij mocht er – gelet op het beschermingsbesluit, waar expliciet werd verwezen naar de specifieke straatverharding – op rekenen dat het industrieel-archeologisch karakter van de omgeving zou worden behouden en waar mogelijk versterkt.

Welnu, de bestreden beslissing leidt er toe dat een deel van de [REDACTED] en de [REDACTED] definitief en voor het overgrote groot deel zal worden geasfalteerd en dit met miskenning van het beschermingsbesluit. Uit het arrest nr. 194.004 van 9 juni 2009 van de Raad van State blijkt immers dat zolang het beschermingsbesluit niet wordt opgeheven of gewijzigd, de aanpalende straten langs de beschermde zone moeten worden aangelegd in kasseien. Ook de cel onroerend erfgoed stelt in duidelijke bewoordingen dat de betrokken straten niet mogen geasfalteerd worden gezien zij in het gezichtsveld van beschermde monumenten gelegen zijn (zie advies 5 november 2009).

Asfaltering van de betrokken straten houdt aldus een miskenning van de bescherming in en schendt het industrieel – archeologisch karakter van de ganse site in zeer ernstige mate.

In het arrest nr. 194.004 van 9 juni 2009 heeft de Raad van State ook bevestigd dat de asfaltering van de wegen is een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoeker uitmaakt gezien daardoor het industrieel-archeologisch karakter van de omgeving en ook het visueel beeld en het woonklimaat van de verzoeker wordt aangetast.

Eens de asfaltlaag zou zijn gegoten, is er een quasi onomkeerbare situatie gecreëerd.

...

Evenmin zal met goed gevolg kunnen worden tegengeworpen dat een deel van de [REDACTED] momenteel al een asfaltverharding heeft (bovenop de kasseiverharding).

Het is immers niet omdat een beschermd monument of stadsgezicht gedurende de jaren (op een al dan niet rechtmatige manier) werd aangetast door ingrepen, dat het stadsgezicht op zich niet langer beschermenswaardig zou zijn of dat de omwonenden niet langer zouden mogen rekenen op het behoud van het beschermde zicht (bestaande uit kasseiverharding). In dit verband kan worden verwezen naar het arrest van de Raad van State nr. 186.974 van 9 oktober 2008 (De Rouck e.a.), waarin werd aangenomen dat het gedeeltelijk declasseren van de Sint-Janssite te Brugge omwille van een gepland museum-project voor de omwonenden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebracht, terwijl ook daar diende te worden vastgesteld dat het betrokken deel van de site gedurende de jaren was "aangetast" door aanpassingswerken.

..."

De verwerende partij antwoordt hierop:

“ ...

Verzoeker beroept zich op het arrest nr. 194.004 van 9 juni 2009 waarin ... het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker zelf, die toen samen met [REDACTED] een vordering wegens uiterst dringende noodzakelijkheid had ingesteld, wordt bepaald.

...

Bij het toenmalige verzoekschrift tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid werd een 'stuk 28' gevoegd, meer bepaald een foto van de woning van [REDACTED]. Deze foto sloeg op de put in de [REDACTED] net voor de woning van [REDACTED], die toen nog niet geasfalteerd was.

In de huidige procedure is [REDACTED] geen verzoekende partij.

Bovendien betrof voornoemd arrest de volledige [REDACTED] en [REDACTED], waarbij een belangrijk stuk van de [REDACTED] nog niet geasfalteerd was. Dit gedeelte maakt nu geen deel uit van de aanvraag.

Hieruit volgt dat het gezag van gewijsde van het arrest nr. 194.004 van 9 juni 2009 door verzoeker niet kan worden ingeroepen en het door hem ingeroepen nadeel alsook de ernst ervan opnieuw moet onderzocht worden.

Verzoeker legt enkele luchtfoto's voor. Hij verwijst naar een 'stuk 27a', dat niet bij zijn stukkenbundel is gevoegd.

Het stuk 27 uit zijn stukkenbundel daarentegen is een luchtfoto waarop met een zwarte cirkel met kruisje in is aangeduid waar op de [REDACTED] de woning van verzoeker gelegen is.

Verzoeker woont in een appartementsgebouw.

Hij legt geen enkel stuk voor waaruit valt af te leiden welk uitzicht hij heeft vanuit zijn woning.

Bovendien beroept verzoeker zich onterecht op het beschermingsbesluit, nu de omgevingselementen langs het noordelijk deel van de [REDACTED] niet beschermd zijn.

Verzoeker haalt ook het deel van de [REDACTED] aan waar in het verleden een asfaltverharding bovenop de kasseien lag. Dit is totaal irrelevant, aangezien dit enkel in de [REDACTED] het geval was.

Verzoeker blijft in gebreke om concrete en precieze gegevens aan te voeren die enig nadeel in zijnen hoofde kunnen aantonen.

Er kan bijgevolg allerminst sprake zijn van enig nadeel, laat staat een ernstig nadeel.

Ook wat betreft het moeilijk te herstellen karakter van het zogenaamde nadeel blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat dit voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de vergunning.

Er dient nog enkel een toplaag met 4 cm kws (asfalt) te worden aangebracht, die uiteraard – in geval van vernietiging van de vergunning – opnieuw zal moeten worden verwijderd.

Dit is uiteraard niet onmogelijk, noch onomkeerbaar zoals beweerd wordt. Het loutere financiële nadeel dat hieruit zou voortvloeien valt in elk geval niet ten laste van verzoeker.

Hiermee blijft verzoeker in gebreke om zeer concrete gegevens aan te voeren waardoor met voldoende precisie kan worden ingeschat of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is.

De verzoekende partij doet niet blijken van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, zodat niet is voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde.
... ”

De tussenkommende partij voegt hier nog aan toe:

“ ...

3.2.2.c.

Verzoeker tot schorsing verwacht daarbij duidelijk zijn gebeurlijk belang bij het stellen van de vordering, en de omschrijving van het beweerdelijk door hem geleden moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Een belang dat een procespartij heeft kan nooit beschouwd worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

...

3.2.2.d.

...

De bewering van verzoeker tot schorsing dat hij er mocht van uitgaan “dat het industrieel-archeologisch karakter van de omgeving zou worden behouden en zelfs versterkt” is dus zonder meer misleidend in de mate deze omgeving betrekking heeft op de straten buiten het beschermd stadsgezicht.

Indien de redenering van verzoeker tot schorsing zou gevolgd worden, stelt zich overigens de terechte vraag tot hoever buiten het beschermd gebied de invloed van het beschermingsbesluit dan wel zou gelden.

De verwachting van verzoeker tot schorsing dat er buiten de perimeter van het beschermd stadsgezicht niets zou veranderen is dus op geen enkele objectieve grondslag gesteund.

Blijkbaar is de wens van verzoeker tot schorsing in dit verband de vader van de gedachte.

3.2.2.e.

Om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen poneert verzoeker tot schorsing dat de asfaltering van het overgrote deel van de wegen gelegen buiten beschermd gebied een miskenning inhoudt van het Beschermingsbesluit.

Deze zogenaamde miskenning raakt de grond van de zaak, is bovendien flagrant foutief én toont geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Evenmin kan uit het arrest 194.004 van 9 juni 2009 van de Raad van State afgeleid worden dat de niet-beschermden straten (gelegen buiten de beschermde zone) in

kasseien moeten aangelegd worden.

Dit is een flagrante verdraaiing van de termen en de draagwijdte van dit arrest.

Verzoeker tot schorsing toont ook niet aan waar dit precies staat in het bewuste arrest.

En tenslotte staat evenmin in het advies van de Cel Onroerend Erfgoed dat er niet geasfalteerd mag worden op deze wegen buiten beschermd gebied.

In dit advies wordt enkel niet bindend geadviseerd "om de bestaande specifieke straatverharding (kassei) zo veel mogelijk te behouden".

...

De enige vraag die men zich actueel dient te stellen is of – gegeven het feit dat de weg actueel reeds volledig bestaat, met uitzondering van de top laag – het aanbrengen van de top laag in asfalt aan de verzoeker tot schorsing enig concreet feitelijk nadeel of schade kan berokkenen (waarvoor urgent dient te worden ingegrepen).

Dit antwoord is zeer eenvoudig: neen.

Meer nog: de verzoeker tot schorsing toont dit nadeel zelfs niet aan.

..."

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever er op dat het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, en dat dit begrip, voor de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, in diezelfde zin mag worden begrepen (Parl. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

De verzoekende partij mag zich in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel concrete en precieze gegevens aanreiken waaruit enerzijds de ernst en het persoonlijke karakter van het nadeel blijkt dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, hetgeen betekent dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

2.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partij in gebreke blijft concrete en precieze gegevens aan te voeren die enig persoonlijk nadeel voor haar aantonen.

De verzoekende partij legt geen enkel document voor waaruit blijkt welk uitzicht zij heeft vanuit haar woning.

Uit de luchtfoto is alleen af te leiden dat zij recht tegenover twee loodsen woont, in een gekoppeld appartementencomplex met dakterrassen.

Het is voor de Raad echter niet duidelijk waar de verzoekende partij precies woont in dit complex aan de [REDACTED].

De verzoekende partij beroept zich ook onterecht op:

a) het beschermingsbesluit van 20 november 1996 (beschermde dorpsgezicht), terwijl de bestreden beslissing betrekking heeft op hetgeen buiten de beschermde site gelegen is en niets in het beschermingsbesluit er op wijst dat dit samen met het omwille van de industrieel-archeologische waarde beschermde gebied genomen moet worden en/of blijven.

b) het arrest van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspreek, met nummer 194.004 van 9 juni 2009, voor zover dit zou betekenen dat het asfalteren van de aan de beschermde zone palende straten een miskening is van het beschermingsbesluit en voor zover het dit als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor de verzoekende partij zou aanvaarden.

Voormeld arrest stelt uitdrukkelijk in verband met de 'draagwijdte van het beschermingsbesluit':

"Het beschermingsbesluit moet derhalve zo worden geïnterpreteerd dat de [REDACTED] en de [REDACTED] tot het beschermde dorpsgezicht behoren in de mate dat ze zich binnen de aflijning van het beschermde gebied bevinden."

De in het beschermingsbesluit vermelde 'specifieke straatverharding' heeft dan ook, vanzelfsprekend, alleen betrekking op hetgeen binnen de grenzen van het beschermd gebied gelegen is.

Uit voormeld arrest van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspreek, blijkt helemaal niet dat de niet-beschermde straten (gelegen buiten de beschermde zone) eveneens in kasseien aangelegd moeten worden en dit arrest is evenmin relevant voor het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van de verzoekende partij, omdat het arrest (alleen) betrekking heeft op de door het beschermingsbesluit van 20 november 1996 beschermde site.

3.

Aangezien de uiteenzetting van de verzoekende partij geen afdoende concrete en precieze gegevens bevat die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de vergunning haar een ernstig nadeel kan berokkenen, zijn er evenmin redenen om na te gaan of de ingeroepen nadelen tevens moeilijk te herstellen zijn.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorig onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de uitspraak over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 16 april 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS,   voorzitter van de eerste kamer,

                                 met bijstand van

Eddie CLYBOUW,   griffier.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Eddie CLYBOUW

Eddy STORMS